

БЛАГОВЕСТЕТЕ ОТ ДЕН НА ДЕН СПАСЕНИЕТО НА НАШИЯ БОГ!

БЛАГОВЕСТИЕ

ЕВАНГЕЛИЙСКИ ЛИСТ

Издание на Православното братство
при храм "Свети Пророк Илия"
гр. София, ж.к. Дружба 2

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО | ГОД. VI БРОЙ 25 (283) — 19.02.2017 г.

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† НЕДЕЛЯ МЕСОПУСТНА (МЕСНИ ЗАГОВЕЗНИ)

Акога дойде Син Човеческий в славата Си, и всички свети Ангели с Него, тогава ще седне на престола на славата Си, и ще се съберат пред Него всички народи; и ще отдели едни от други, както пастир отлъчва овци от кози; и ще постави овците от дясната Си страна, а козите — от лявата.

Товага Царят ще каже на ония, които са от дясната Му страна: дойдете вие, благословените на Отца Ми, наследете царството, приготвено вам от създание мира; защото гладен бях, и Ми дадохте да ям; жаден бях, и Ме напоихте; странник бях, и Ме прибрахте; гол бях, и Ме облякохте; болен бях, и Ме посетихте; в тъмница бях, и Ме сподобихте.

Товага праведниците ще Му отговорят и кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, и нахранихме, или жаден, и напоихме? Кога Те видяхме странник, и прибрахме, или гол, и облякохме? Кога Те видяхме болен, или в тъмница, и Те сподобихме?

А Царят ще им отговори и каже: истина ви казвам: доколкото сте сторили това на едного от тия Мои най-малки братя, Мене сте го сторили.

Товага ще каже и на ония, които са от лява страна:

идете от Мене, проклетите, в огън вечний, приготвен за дявола и неговите ангели; защото гладен бях, и не Ми дадохте да ям; жаден бях, и не Ме напоихте; странник бях, и не Ме прибрахте; гол бях, и не Ме облякохте; болен и в тъмница, и не Ме сподобихте. Товага и те ще Му отговорят и кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница, и не Ти послужихме?

Товага ще им отговори и каже: истина ви казвам: доколкото не сте сторили това на едного от тия най-малките, и Мене не сте го сторили.

И тия ще отидат във вечна мъка, а праведниците — в живот вечен.

(Ев. Мт 25:31—46)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

СЛОВО В НЕДЕЛЯ МЕСОПУСТНА

Днес светата Църква ни напомня за Страшния съд. Тя вече ни припомни смирената молитва на митаря: Боже, бъди милостив към мене грешника. Внуши ни да не се предаваме на падение, а като станем, подобно на Блудния син, да отидем при милосърдния Отец и да го молим да ни приеме като Свои наемници, понеже сме недостойни да се наречем Негови синове. Но тя още се страхува да не би някой по невнимание да е пропуснал тези уроци и поради ожесточение на сърцето да остане в своите грехове. Ето защо днес, като ни рисува картината на Страшния съд, тя още по-високо зове: „Покайте се“.

Ето, Бог е определил един ден, който ще дойде и ще изнесе наяве тайните на тъмнината, ще разкрие сърдечните помисли и ще въздаде всекиму според делата. Товага за грешниците не ще

има пощада. Ще влязат в радостта на Господа само праведните и ония, които след падението са принесли искрено покаяние и са поправили своя живот.

И тъй, спомняйки си за тоя страшен ден, нека престанем да грешим, нека се покаем и да вземем твърдо решение да живеем според заповедите на Господа.

И действително, никоя друга истина не е способна да смекчи неразкаяното сърце, както истината за Страшния Божи съд. Сатаната знае това и с много хитрости се старае да ни доведе до таква състояние, че ние или съвсем не мислим за този съд, или, ако помисляме понякога, мислим повърхностно, не допускайки тая мисъл до сърцето си и не позволявайки ѝ да произведе там своето пълно действие. Ако ние си спомняхме винаги за този съд и

силата на този спомен стигаше до сърцата ни, не бихме вършили толкова много и тежки грехове. Но ето, ние не вникваме в Божиите намерения и затова грешим и си оставаме в греховете чрез нашата неразкаяност.

Братя, елате да изхитрим нашия духовен враг и да решим веднага: да си спомняме непрестанно за съда и със сърцето си да възприемаме цялата му сила и страх.

Нека си рисуваме в съзнанието картината на Страшния съд и да я помним винаги. Както в обикновения ни живот ние виждаме над нас небе със слънце и други небесни светилища, както и различни създания наоколо, същото нещо можем да си представим и в духовното царство. На небето ние ще съзерцаваме Съдията—Господ с ангелското войнство, а около себе си всички човешки синове, от началото на живота до края, които предстои около Господа със страх и трепет.

Тази мисъл трябва да владее в съзнанието ни винаги. Сутрин, когато започва новият ден, вечер, когато се готвим за сън, нека си спомняме, че ни очаква смърт и след смъртта—съд. Дали ние ще си спомняме за съда, или не, той не ще ни отmine. Но ако го помним, ще се предпазим от много грехове. Мисълта за съда ще ни научи да отбягваме всичко, което именно го прави страшен, и страхът от съда ще ни избави от страшно осъждане.

Само че това да не бъде в нас празна мисъл. Да съсредоточим върху нея нашето внимание, да възприемем със сърце и съда, и осъждането, и решението на съда.

Има ли сега някой между нас, който вярно би съдил за себе си, или вярно би бил осъден от другите?

Нашето самолюбие ни скрива от нас самите и от собствения съд на съвестта. Тялото и нашата външност ни прикриват от проникателността на хората около нас. Поради забравяне на Бога, мнозина като че ли си казват: „Бог не вижда!“ Там не ще бъде така: всички ще бъдем открити и за себе си и другите ще ни виждат какви сме в думите, делата и мислите. Всеки, виждайки себе си, ще съзнава, че е виждан от всички и пронизван от Божиите очи, по-светли от самото слънце. Това съзнание, че греховете са явни за всички, с тежестта си ще притисне грешника така, че нему би било по-леко да паднат планините върху него, отколкото да стои така, като открита цел за погледите на всичко небесно и земно. Сега ние сме изобретателни в снизхожденията и по различни начини се извиняваме и пред себе си, и пред другите, и пред Бога. Тогава ще бъде късно за каквото и да е оправдание. И нашата

съвест ще ни казва: защо направи така? И в очите на другите ще четем: какво си направил? Сърцето ни ще чувства укор и от Господа: така ли трябваше да постъпваш? Тези осъждания и укори от всички страни ще се трупат в душата, ще я пронизват и поразяват, а тя няма с какво да се оправдае, нито къде да се скрие. Тази нова тежест—тежестта на всеобщото безапелационно осъждане—още по-непоносимо ще измъчва безутешния грешник. Сега нередко протакането на следствените дела облекчава участието на престъпника и мами с надеждата за оправдание. Там не ще бъде така. Всичко ще се извърши за един миг: и съдът без следствие, и осъждането без справки със законите, не ще има и възражения. По даден знак от Бога праведниците ще се отделят от грешниците, както овците от козите. Тогава Господ ще каже на едните: дойдете вие, благословените... а на другите: идете от Мене...

Ето, това ще стане в последния ден! Ето, това сега светата Църква иска да запечати в сърцата ни! Нека вземем пристърце тази безутешност на грешника в оня ден—безутешност, в която ще го поставят съдът, осъждането и решението, да се замислим и да се погрижим да я избегнем. Съдът никого не ще отmine. Всичко ще стане така, както е писано. Небе и земя ще преминат, но Словото Божие не ще премине.

Нима ние сме врагове на себе си? Не. Тогава, нека побързаем да избегнем бедите, скръбта и отчаянието, с каквито ни застрашава последният ден. Как да ги избегнем? Или с праведност, или с милостиво оправдание. Ако нямаме праведност, заради която бихме могли да застанем с онези, които са отдясно на Съдията, то нека навреме да пожелаем да се оправдаем пред Бога, като се умием със сълзите на покаянието и като се очистим с подвизи на самоотверженост, и ще бъдем приети в тяхното число по оправдаващата милост, ако не по правда.

Ето, започва благоприятно време за това! Светият пост вече се приближи. Светата Църква е наредила да намалим удовлетворяването на потребностите на плътта, за да дадем по-голям простор на действията на духа. Нека се подготвяме да влезем достойно в попрището на поста и говеенето, да се очистим телесно, да се утвърдим в духовната чистота и да си осигурим възможността очистени да застанем и пред престола на Съдията на всичко—Бога. **Амин.**

Автор: **Св. Теофан Затворник**
Източник: **www.pravoslavieto.com**

• ЖИТИЯ НА СВЕТИИ •

НАМИРАНЕ НА МОЩИТЕ НА СВЕТИТЕ МЪЧЕНИЦИ В ЕВГЕНИЯ

22 ФЕВРУАРИ

По време на нечестивите римски царе, когато християните многократно били подлагани на гонения, безбройно множество Христови изповедници и мъченици претърпели различни мъки. Светите им тела, хвърляни без погребение, за да бъдат разкъсани и изядени от зверове и птици, вярващите тайно прибирали и с чест погребвали в тайни места, в домове или градини. Така и в Евгенийските селища били погребани много свети мъченици, пострадали за Христа. Мощите им дълго време били незнани.

Междувременно дошъл краят на елинското нечестие, мъчителите погинали с безславие, а на престолите се възкачили християнски царе. Цялата вселена била озарена от светлината на светата вяра и Христовата Църква започнала да разцъфтява в дълбока тишина. Тогава по Божествено изволение били намерени светите мощи на Евгенийските мъченици като някои светилници под крина. На мястото, където били погребани, започнали да се подават различни изцеления на

болните, понеже Бог пожелал Неговите раби да бъдат явени и прославени.

Там дошъл и епископът с църковния причт. Като разкопали, те намерили много мощи на свети мъченици, чиито имената знае Господ, Който ги е записал в Книгата на вечния живот на небесата. Тези свети мощи били цели и нетленни. Така над тях се изпълнило словото на Писанието: „Той пази всички негови кости; ни една от тях не ще се строши“ (Пс. 33:21). Мощите разпръсквали голямо благоухание. От тях ставали много чудеса, изцелявали се всякакви недъзи и се прогонвали нечистите духове от хората.

Тогава светите мощи били пренесени със слава в църквата, а безбройно множество хора със свеци и псалмопения съпровождало шествието.

След това един от клириците, на име Николай Калиграф, имал откровение. Той бил добродетелен и благочестив мъж. Нему било открито, че сред множеството мощи на мъченици,

намерени в Евгения, се намират мощите на свети Андроник, от числото на седемдесетте апостоли, а също и на помощницата му — Юния. За тях споменава свети апостол Павел в посланието си до Римляните: „Поздравете Андроника и Юния,

мои сродници и съзатворници, които са чувствни между апостолите и които още преди мене повярваха в Христа“ (Римл. 16:7).

Източник: www.pravoslavieto.com

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

АРХИМ. СЕРАФИМ (АЛЕКСИЕВ): „ЛЕКА СМЪРТ“

Възлюбени, има едно скрито убийство, което си присвоява славата на добротворство към страдащ — отравянето на тежко боледуващите с някои смъртоносно действащи лекарства с цел да се облекчат предсмъртните страдания. Най-често лекари са в изкушението да правят по своя инициатива или по молба на близките на болния такова добро. Но добро ли е то?

На пръв поглед има нещо много човеколюбиво в туй да прекратиш ужасните страдания на един неизлечимо болен, който, по непоклатимото убеждение на лекарите, няма вече в себе си живот. При туй, както твърдят привържениците на тази модерна идея за „леката смърт“, не се касае за убиване на живота по варварски начин, а за отправяне на неизлечимо болния с най-безболезнени и деликатни лекарства в отвъдния мир. Той и без това ще умре! Защо да страда безцелно?

Колко съблазнителни, колко убедителни съображения!

Но знаете ли, възлюбени, каква лукава измама се крие зад тая привидна любов към ближния! Колкото и добронамерено, намесването на човеци в прекратяване живота на тежко болния е убийство! Никой няма право да отсече последната нишка на живота, освен Бог! И това по две причини: 1) че човешкото знание е ограничено и 2) че човешката лоша вина е неограничена. Във връзка с първата причина — че човешкото знание е ограничено, ще кажем: лекарите не могат със сигурност да знаят, кой кога ще умре. Колко хора, осъдени от медицината на смърт, са оздравявали и живяли дълго още след това! А във връзка с втората причина, че човешката лоша вина е неограничена, ще трябва да изясним: ако се дойде дотам да се узакони причиняването по медицински начин на „лека смърт“, за колко престъпления биха се отворили вратите! Не един алчен за богатства наследник би се радвал да причини „лека смърт“ на лелята, на вуйчото, та дори на бащата и майката, които отдавна боледуват и все още не искат да умрат!

Но има и друга една още но-важна причина, поради която един истински християнин никога не би се решил от сантиментални и „човеколюбиви“ съображения да причини „лека смърт“ на близките си.

Човек се готви в този живот за бъдещия. Бог цени тялото и забранява то да бъде убивано. Но още повече Той цени душата и гледа всячески да я спаси. За спасението на душата, която обикновено боледува от грехове, Бог често праща болести за тялото. Чрез търпеливо понесената болест на тялото оздравява душата. Колкото повече страда болният тук, колкото повече се смирява и счита заслужени тия страдания, толкова повече се приближава до Бога, очисти се от грехове и става годен да наследи вечните радости в царството небесно! А лъжливото човеколюбие гледа да отправи по-леко и по-скоро болния отвъд, та макар и да се яви той там съвсем неподготвен!

Спасителят казва: „Който претърпи докрай, той ще бъде спасен“ (Мат. 24: 13). Прекратяването на страданията прекратява и търпението. А който не е претърпял докрай, как ще се спаси?!

Велики светци като св. Ефрем Сирин, блажени Августин и много други, като съзнавали, че болестите и страданията във временния живот ни избавят от мъки във вечния, тъй са се молили: „По-добре тук ни накажи, Господи, а там ни помилвай!“ Много хора прекарват живота си в безгрижие, духовна леност и богоотдалеченост. На смъртния си одър обаче те внезапно се опомнят и горещо се покаяват. За тях страданията са духовен будилник, който в последния миг ги пробужда от греховния им сън, за да избягнат те непоправимата беда на вечната гибел. А ето, привържениците на „леката смърт“ искат да спрат този будилник да не звъни, да не буди, та да могат грешните лекичко да минат от земната си греховна тъмнина към вечните мрачини на ада! Де е тук човеколюбието!

Ако Бог е отсъдил болният да се помъчи още малко време на земята за очистиране на душата си, кой си ти да отменяш Божиите определения? А ако Богу е угодно да стори чудо с болния и да го върне от смърт към живот, за да разказва той Божиите милости и с покаяния си пример да заразява и други спасително, как смееш ти да посягаш на такъв живот, определен от Бога за такава висока духовна мисия?

Възлюбени, както и да разглеждаме въпроса за „леката смърт“, все се натъкваме на изводи, които посочват, колко е тя погрешна и дори престъпна.

Но значи ли това, че ние не бива да даваме на тежко страдащите болни никакви облекчаващи мъките им средства? Съвсем не! Лекарства, които успокояват болките, са всякога допустими, стига да не отнемат съзнанието и да не причиняват тъй наречената „лека смърт“. Правят ли те това, даващият тия лекарства човек върши убийство!

Истинският християнин знае, че най-леката смърт не е най-добрата. Колко е хубаво да завършиш живота си макар и след тежки страдания в пълно съзнание, да се смириш дълбоко пред Бога, да признаеш, че заслужени са сегашните ти физически мъки, да се изповядаш и причестиш с Тялото и Кръвта Христови! Тогава, приел Бога в своето сърце, ти лесно ще се явиш пред Божието лице, за да получиш от милостивата Му ръка венеца на вечния живот (Откр. 2:10).

Нека се помолим Бог да ни вразуми да следваме Неговата св. воля и да не се провиняваме против светите Му заповеди, за да имаме благоволенieto и любовта Му! С Божията любов ние ще бъдем вечно щастливи в отвъдния мир, защото тя ще огрява като благодатно слънце душите на верните Богу и на покаялите се за своите грехове. **Амин.**

Източник: www.predanie.bg

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

СВЕТИТЕ ОТЦИ ЗА СЪБЛАЗАНТА

Трябва да избягваме дори и такива дела и думи, позволени от Писанието, които могат да предразположат към грях или към отслабване на усърдието към доброто. (Св. Василий Велики)

Нищо не вреди така на нашата вяра, както това, че даваме повод за съблазн на невярващите. ... Когато невярващите забележат в някого от нас дори незначителна небрежност, веднага наострят езика си въобще срещу нас и поради безгрижието на едного

произнасят обща присъда над целия християнски род.

Не е толкова пагубно самият ти да съгрешиш, колкото другите да въвлечеш в грях... затова като виждаме другите да грешат не само не трябва да ги подтикваме към грях, но и да се постараме да ги извлечем от бездната на порока, за да не би поради гибелта на другите самите ние да бъдем предадени на наказание.

Кой може да бъде по-жесток от човек, който бие болния? А съблазънта е по-тежка от всеки удар, тя нерядко причинява дори и смърт. (Св. Иоан Златоуст)

Брате, преди всичко се страхувай да не съблазниш някого! Защото доброто в хората е неукрепено и едва се крепи, даже и когато никои не го разколебава.

Който е паднал в голям грях, но тайно и без да съблазни някого, той ще понесе по-малко наказание от онзи, който

по-малко е съгрешил, но наяве, и с това е съблазнил мнозина.

(Преп. Исидор Пелусиотски)

Виновникът за съблазънта ще бъде подложен на най-строга наказание като убиец. (Св. Кирил Александрийски)

Окаян е този, който пада, но по-окаян е този, който и сам пада, и друг повлича в падението, защото той ще понесе тежестта и за двете падения. (Преп. Иоан Лествичник)

Старай се да избираш и да правиш това, което е безвредно за ближния. (Преп. Теодор Студит)

В нашето време, когато се умножиха съблазните, трябва особено да внимаваме върху себе си, без да обръщаме внимание на живота и делата на ближните, и да не осъждаме съблазняващите, защото разрушителното действие на съблазънта... лесно преминава върху този, който ги осъжда. (Св. Игнатий Брянчанинов)

Бисери от духовната съкровищница на светите отци, СИ, 2009 г. Превод и съставителство: Сливенски митрополит Йоаникий

• ДЕТСКИ СВЯТ •

КЪДЕ МОЖЕ ДА СЕ СЪБЕРЕ ВСИЧКО НА СВЕТА?

ПРИТЧА

Преподобният Макарий живеел в дълбока древност, в горещата египетска пустиня.

Там този духовен воин водел сам нелеки битки с враговете на душата. Там той придобил смирение и любов към Бога и към всеки човек. Словата му са достигнали и до нас през вековете, защото доброто, с което живеело неговото сърце, е безкрайно.

Той възкликвал: Колко голям е човекът! Има силни крака, дълги ръце.

А окото е най-малко. Но погледне ли, ще обхване и звездите, и луната, и небето и земята.

Всичко вижда, целият свят в себе си побира.

Така е и със сърцето.

То е малко, но в него могат да се заселят лъвовете и змии, да бъдат прекарани пътища с дупки и дори с дълбоки, черни пропасти.

Но, дойде ли в сърцето Бог, тук се настаняват Ангели, струи светлина и се издигат Небесни градове. В него започват да живеят апостоли и светии, да сияят царски съкровища.

Всичко се събира в малкото сърце.

Автор: **Марина Альошина**; Илюстрации: **Яна Хорева**
Превод от руски: **Йоанна Калешева**, сп. „Камбанка“ 2/2016

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

19 ФЕВРУАРИ

† Неделя Месопустна (Месни заговезни).

Св. ап. Архип, Филимон и мъца и равноп. Аппфия. Преп. Доситей. Преп. Евгенний и Макарий Изповедници. Гл. 2, утр. ев. 2, ап. 1 Кор. 8:8—9:2 (с. 317), лит. ев. Мт 25:31—46 (Тип. с. 418)

20 ФЕВРУАРИ

Св. Лъв, еп. Катански. Св. Агатон, папа Римски. Св. свещмч Садок, еп. Персийски и 128 мъченици с него. Преп. Плотин. Прпмчк Силвестър, Йона, Давид и др.

21 ФЕВРУАРИ

Преп. Тимотей. Св. Евстатий, архиеп. Антиохийски

22 ФЕВРУАРИ

Намиране честните мощи на св. мъци в Евгенния (Блажи се риба и млечни храни) (Тип. с. 419, заб.)

23 ФЕВРУАРИ

Св. свещмч Поликарп, еп. Смирненски. Преп. Александър, първоначалник на обителта на незаспиващите

24 ФЕВРУАРИ

* 1-во и 2-ро намиране честната глава на св. Йон Кръстител (Тип. с. 225) (Злат. лит.) (Блажи се риба и млечни храни) (Тип. с. 419, заб.)

25 ФЕВРУАРИ

Св. Тарасий, архиеп. Константинополски

2017

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма—протоiereй Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията:

гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

www.svetilia.bg